

Τὸ θέατρο

Βασιλικόν: «Ἡ Νυχτερίδα»—Μ. Κοτοπούλη: «Ὁ Κουρσάρος»—«Ἡ Σκιὰ»—Ἀλίκης: «Κωμωδίες τῆς Ζωῆς»—Ἀργυροπούλου: «Τὸ Στραβόξυλο»
—Βασιλικόν: Οἱ παραστάσεις τῆς «Γαλλικῆς Κωμωδίας».

Ὁ μῆνας πού τελείωσε παρουσίασε ἐξαιρετικὴ θεατρικὴ κίνησι πού τὸ κορύφωμά της στάθηκαν οἱ παραστάσεις τῆς «Γαλλικῆς Κωμωδίας.» Μὰ γιὰ τὸ μεγάλο τοῦτο καλλιτεχνικὸ γεγονός, θὰ μιλήσουμε στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου μας.

Ἡ ἔναρξι τῆς «Λυρικῆς Σκηνῆς» ἔγινε μὲ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γιόχαν Στράους: «Ἡ Νυχτερίδα» πασίγνωστη στὸν ἑλληνικὸ κόσμον ἀπὸ τὸν κινηματογράφον καὶ τὸ βιεννέζικον θέατρο πού μᾶς ἐπεσκέφθη πρὸ ἐτῶν. Ὁ θέατρος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἐργάστηκε εὐσυνείδητα καὶ παρουσίασε συνολικὰ ἕνα θέαμα ἀπόλυτα καλλιτεχνικόν. Φυσικὰ πολλὰς λεπτομέρειας θάχει κανεὶς νὰ ἐπικρίνει. Τὴν ἀνομοιογένεια στὴ διανομὴ τῶν ρόλων. Ὁ κ. Στυλιανόπουλος, μ' ὅλη τὴν προσπάθειαν, δὲ μᾶς ἔκανε νὰ ξεχάσουμε ὅτι εἶναι ἠθοποιὸς τῆς ἐπιθεωρήσεως μὲ πολλὰ ἐλαττώματα, οὔτε ὁ κ. Κορώνης ὅτι δὲν στέκει ὡς ἠθοποιός, παρὰ τὴν ὠραία φωνή του. Ἀξιόλογες ἦταν ἡ κ. Βουτυρᾶ Γαλανοῦ καὶ ἡ δις Βλαχοπούλου, ὅπως καὶ οἱ κ. κ. Μαλιαγρός, Ἰακωβίδης καὶ Λεπενιώτης. Ἡ χορωδία ὑπῆρξε στὸ ὕψος τῆς καθῶς καὶ ἡ ὀρχήστρα ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ κ. Πρέφφερ. Τὰ σκηνικὰ πλοῦσια, καθῶς καὶ τὰ κοστουμια. Πολυτέλεια ἴσως ὑπερβολικὴ πού κουράζει τὸ μάτι. Τὸ μπαλλέτο ἀνεκτό.

Ὁ θέατρος τῆς κ. Κοτοπούλης μᾶς ἔδωκε τὸν «Κουρσάρον» τοῦ Ἀσάρ, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὠραία ἔργα τοῦ συγχρόνου γαλλικοῦ θεάτρου. Ὁ συγγραφεὺς, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν κινηματογράφον, μᾶς παρουσιάζει τὸν ἔρωτα τοῦ πειρατοῦ Τζάκων καὶ τῆς Ἀγγελίνας, ἀλλὰ οἱ ἠθοποιοὶ πού ὑποδύονται τοὺς ρόλους αὐτοὺς ἐρωτεύονται πραγματικὰ καὶ στὴ ζωῆ. Αὐτὴ εἶναι ἡ κεντρικὴ ἰδέα πού παίρνει συμβολικὴ ἰδέα μὲ τὸ βαθύτερό της νόημα ὅτι δὲ μπορούμε ν' ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸ παρελθόν κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντα αἰχμάλωτος μιᾶς ἰδέας ἢ ἐνὸς αἰσθήματος πού τὸν ἀπασχολεῖ διαρκῶς. Ὁ σκηνοθέτης κ. Κουν ἀνέβασε τὸ ἔργον μὲ στοργή. Οἱ κύριοι ἐκτελεστοὶ, ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, ὁ κ. Γιῶργος Παππᾶς, ὁ κ. Γιαννίδης, ἡ κ. Στεφανίδου, ἔδωσαν τὸν καλύτερον ἑαυτὸ τους καὶ ἐρμήνευσαν τοὺς δύσκολους ρόλους τους μὲ βαθειὰ κατανόηση.

Ἡ ἐπανάληψι τῆς «Σκιᾶς» ἀπὸ τὴν κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἔδωκε στὸν κόσμον τὴν εὐκαιρίαν νὰ χειροκροτήσῃ τὴ μοναδικὴν μας καλλιτέχνην ὅσον ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ συγκλονιστικοὺς ρόλους τῆς σταδιο-

δρομίας της. Ὅλη ἡ παράστασι μᾶς μὲ τὸν κ. Παππᾶ καὶ τοὺς ἄλλους ἐρμηνευτὰς ἔφερε τὴ σφραγίδα τῆς μεγάλης τέχνης.

Οἱ «Κωμωδίες τῆς Ζωῆς» στὸ θέατρον Ἀλίκης τῶν κ. κ. Γιαννουκάκη καὶ Εὐαγγελίδου χαρίζουν μὲ τ' ἀπολαυστικὰ τους σκέτες δυὸ ὥρες γέλιου καὶ εὐθυμίας στὸ κοινόν. Οἱ δυὸ συμπαθεῖς εὐθυμογράφοι μας παρουσίασαν κάτι τὸ πολὺ ἔξυπνον καὶ δροσερὸν καὶ οἱ ἠθοποιοὶ μὲ τὴν ἄρτια ἐκτέλεσίν τους, ἡ Μιράντα, ὁ Κώστας Μουσοῦρης, ἡ Ἀρώνη, ὁ Λογοθετίδης, ὁ Ἀρώνης, ἡ Κοκκόλα, κλπ. χάρισαν ἕνα θέαμα ἀληθινὰ ἀπολαυστικόν, ἀπαραίτητον στοὺς δύσκολους καιροὺς πού περνοῦμε.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισι τοῦ εὐθυμογράφου κ. Ψαθᾶ ὡς θεατρικοῦ συγγραφέως μὲ τὸ «Στραβόξυλον» στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου χαιρετίστηκε μὲ πολλὴν εὐμένειαν. Ὁ συγγραφεὺς μὲ τὸν τύπον πού παρουσιάζει τοῦ νεοἑλληνικοῦ γκρινιάρη, πού κατὰ βάθος ὁμῶς ἔχει παιδικὴν καρδιά, κατόρθωσε μὲ τὰ ἔξυπνα εὐρήματα, μὲ τὰς κωμικὰς καταστάσεις καὶ τὰ ἐπεισόδια, νὰ χαρίσῃ δυὸ ὥρες ἀβίαστου γέλιου. Ὁ κ. Ψαθᾶς ἀσφαλῶς μιὰ μέρα θὰ γράψῃ πολὺ καλύτερα πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρωτόλειόν του ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἀρχαρίων. Ἔχει σκηνικὴ οἰκονομία, πνεῦμα καὶ θεατρικότητα. Παίχτηκε δὲ ἀπὸ τὸ θέατρο Ἀργυροπούλου μὲ μοναδικὸν μῆτρον, ἰδίως ἀπὸ τὸν Ἀργυρόπουλον, τὸ Χέλμη, τὴ Γιῶτα Λάσκαρη καὶ τοὺς ἄλλους ἐκτελεστοὺς.